

З новим, 1965-м роком!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

39 ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ, МІСЦЕВКОМУ ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Рік видання 9-й, № 33—34 (276—277), середа 30 грудня 1964 року.

Ціна 2 коп.

НОВОГОДНЕЕ

Лети же, песня,
лейся, песня,
Как говорится, от души!
Шампанским
в рюмках звонких
пенья
И полни радостною ширь,
Проникнув в комнаты
людские,
Где мирно, весело, светло.
Пусть огни
древний Киев
И пляшет каждое село.
Пусть доверчивый,
вихрастый
Снежок за окнами метет...
Неси нам сил,
побед и счастья
Больших и новых,
Новый год!

ВИКТОР БАБИЧ.

НАГОРОДА

За активну роботу в профспілковій пресі і в зв'язку з 40-річчям з дня виходу першого номера «Учительской газеты» Президія Центрального комітету профспілки працівників освіти, вищої школи та наукових установ нагородила Почесною грамотою доц. І. Крука, керівника громадського кореспондентського пулякту «Учительской газеты» в нашому інституті.

ЩАСТЯ, УСПІХІВ, ДРУЗІ!
Ректорат, партійна, профспілкova та комсомольська організації інституту палко вітають професорсько-викладацький склад, студентів, адміністративно-господарський персонал з Новим 1965 роком і бажають великих успіхів у навчанні, праці та особистому житті.

«В селі сталася новина, що Гриць Летючий утопив у ріці свою дівчишку»,— так розпочинається новела В. Стефаніка «Новина». В ній оповідається про жахливі картини тяжкого, безпросвітнього життя сільського злидаря, про ті умови, які штовхнули його на такий страшний злочин.

Незліченна кількість таких новин шугала по селах, тривожила душі бідняцькі. І довго розносились вони, аж поки Великий Жовтень не звільнив Летючого і тисячі подібних йому від кайданів рабства, зробив їх господарями своєї долі.

Новина...

Зовсім іншого змісту набрали новини, коли наша країна стала на шлях нового соціалістичного перетворення. Вже сама Велика Жовтнева соціалістична революція була тією першою історичною подією, яка потрясла весь світ.

А потім... Скільки славних і величних новин було за 47 років Радянської влади! Героїчні перемоги нашого народу в громадян-

ській війні і успіхи відбудовного періоду, Дніпрогес і ХТЗ, індустріалізація і перемога соціалізму в нашій країні, перемога радянського народу над фашизмом в другій світовій війні і утворення світової соціалістичної системи, нові успіхи у створенні матеріально-технічної бази комунізму і нові перемоги

ОДНЕ СЛОВО

у вирішальній боротьбі з капіталізмом на світовій арені...

Оце одне слово—новий. Ми уже звикли до нього, бо в щоденних буднях доводиться зустрічатись з ним. Воно так часто використовується в нашій лексичці, що ми іноді не задумуємося над тим, який величезний зміст зосереджується в цьому слові. Радіо і газети щоразу повідомляють про нові й нові перемоги радянських людей в будівництві комунізму. Нові успіхи

донецьких гірників і уральських металургів, українських хліборобів і узбецьких бавовнярів, став до ладу новий збагачувальний комбінат чи дала перший струм нова електростанція, відкрилась нова школа чи з'явилося нове місто в тайзі, нові досягнення в лабораторіях учених, в освоєнні космосу...

Такі приємні звістки стали традиційними для радянських людей, які знають, що кожна новина—новий крок на шляху до кращого майбутнього.

Інша справа в капіталістичних країнах. Трудящі цих країн з острахом зустрічають кожен новину капіталістичного світу, бо вони лягають важким тягарем на їх плечі, смертоносним вихором вриваються в їхнє життя: нова криза і сотні безробітних, воєнні приго-

тування і збільшення державного бюджету на озброєння, нові підступи колоніалістів у Африці і Азії...

Оце слово промовляє кожний, коли закінчується рік. Так уже успадковано людством—оцю мить, оцю грань між двома роками завжди зустрічати з цим словом на устах.

Радянські люди не просто спостерігачами оглядаються на 1964 рік. Він був справді трудовим; зроблено чимало, вписано велику сторінку у літопис трудових перемог, відміряно нові кроки на шляху прогресу. А попереду—нові мрії, які обов'язково здійсняться, нові завдання, які неодмінно будуть виконані, нові переможні кроки на шляху до комунізму.

То ж піднімаємо бокала і проголошуємо новорічні тости:

— З Новим роком, люба Вітчизно!

— З Новим роком, рідний народ!

— Нових успіхів у будівництві комунізму!

П. РОМАСЬ.

ПІДСУМКИ ДОСЯГНЕННЯ МРІЇ

РІК ТВОРЧОЇ ПРАЦІ

Якщо говорити про 1964 рік, то він пройшов продуктивно: надруковано сім моїх праць з історії української літератури, виступав з науковими доповідями на Шевченківській науковій конференції Ака-

демії наук УРСР і республіканській міжвузівській конференції. А найбільше працював над III томом «Історії української літератури». До цього тома написав такі розділи: «Степан Руданський», «Леонід Глібов», «Пантелеймон

Куліш», «Марко Кропивницький», «Михайло Старицький», «Іван Карпенко-Карий», «Борис Грінченко». Як відповідальний редактор цього тома закінчую його редагування і здаю у видавництво «Радянська школа» до Нового року. В наступному році разом з іншими членами кафедри української літератури буду працювати над розділами до IV тома «Історії української літератури».

У 1965 році вийдуть такі мої книги: «Традиції Шевченка в радянській літературі», «Письменники Західної України I-ї половини XIX ст.» (цю книгу впорядковано разом з аспірантом М. Чорноліським). Братиму участь у редагуванні 8-томного видання творів М. Старицького та в упорядкуванні інших видань українських класиків.

Бажаю студентам у Новому році добре вчитися, працювати в наукових гуртках, розвивати творчу ініціативу, молодим поетам-початківцям — збиратись у дорогу за новими пошуками, а хто шукає, той завжди знаходить.

З Новим роком, дорогі друзі! Щастя вам!

Проф. І. ПІЛЬГУК.

З поглядом у майбутнє

Рік 1964 знаменний тим, що ми приступили до складання посібника з алгебри для середньої школи з програмованим навчанням. Частина посібника вже готова і здана до друку: починаючи з лютого, будемо проводити експерименти в 92 школі м. Києва. Над складанням цього посібника працюють тт. Морозов, Бришкович, Кухар, Ченакал, Майергойз.

За ухвалою ЦК КП України, наказом міністра освіти УРСР при нашому інституті створено редакційну колегію по виданню республіканських наукових збірників з методики викладання математики. Перший повинен вийти до 1 січня, а другий — у 1965 році. У кожному з них друкуються статті майже всіх членів нашої кафедри.

Зараз проводимо велику роботу з учителями всієї України: даємо усні і письмові консультації, приймаємо кандидатський мінімум

у аспірантів, виїжджаємо в школи. На 1965 рік хочеться побажати всьому професорсько-викладацько-

му складу інституту творчої праці, успіхів, щастя в житті.

Проф. І. ШИМАНСЬКИЙ.

Новорічні ІНТЕРВ'Ю

ПІСЛЯ ТРУДОВОГО ДНЯ

Зусиллями партійної організації, деканату, численного колективу позапартійних викладачів факультету поліпшилася організаційна робота на вечірньому педагогічному факультеті, і це в значній мірі позначилося на підвищенні

рівня всієї навчально-виховної роботи.

Одним з показників успіхів факультету є велика кількість студентів, які успішно поєднують навчання з працею на виробництві.

На дошкільному відділі протягом чотирьох років на «відмінно» навчаються С. Карбачевська, Г. Гайдамаченко, М. Присмицька, С. Кукліна, успішно поєднуючи навчання з працею в дитячих садках. Теплим словом слід відгукнутися про наших учителів-п'ятикурсників — М. Рогову, Л. Сапко, З. Барбанову, Н. Бабинця, В. Мільштейн.

Приємно знати, що саме кращі вчителі шкіл міста є і відмінниками навчання. На четвертому курсі відділу підготовки вчителів I—IV класів такими зарекомендували себе А. Волченкова, Т. Градобова, Т. Паламаренко, Л. Френкель та інші.

Цей список слід продовжити кращими студентами з музично-педагогічного відділу: Г. Орленко,

Л. Лисенко, І. Біленкіна та інші. В цих успіхах велика заслуга викладачів, які своєю сумлінною працею збагачують знання і навички студентів-вечірників.

Заслуженою любов'ю і пошаною на факультеті користуються такі досвідчені викладачі, як доценти М. Миронов, Л. Тендерес, Г. Івашина, Є. Лукіна, З. Борисова, Г. Савицька, М. Лисенко, О. Ревунова, Г. Ляшенко.

У незвичайних умовах доводиться навчатися студентам-вечірникам. Після семигодинного трудового дня і виконання багатьох робіт у сім'ї, студенти часто не мають можливості належно підготуватися до занять. Тим приємніше відзначити, що переважна більшість наших студентів успішно поєднують навчання з виробничою працею.

Проте, на жаль, ще є і така невелика частина студентів, яким важко дається це поєднання і які мають академзаборгованість. Тому першочерговим завданням усього колективу факультету є подання допомоги цим студентам з тим, щоб ліквідувати академзаборгованість.

Партійна організація факультету розгорнула політико-виховну роботу серед студентів відповідно до умов вечірнього навчання, що позначилося на рівні всієї навчально-виховної роботи на факультеті.

На жаль, ми не все ще зробили, щоб забезпечити нормальне ритмічне проведення навчального процесу. Іноді порушення цього ритму викликається відсутністю аудиторій, неявкою викладачів з поважних і неповажних причин тощо.

У Новому 1965 році хочеться побажати всьому колективу в цілому щастя і успіхів, викладачам зокрема — сил і творчого запалу, студентам — успішного складання зимової екзаменаційної сесії.

Доц. О. КАРДАШ,
декан вечірнього педагогічного факультету.

Проводжаючи 1964-й...

У 1964 році я працювала над проблемою навчання дітей дошкільного віку. Надруковано методичний лист «Навчання дітей шести років елементів грамоти» та розділ підручника для педагогічних учнів «Навчання і розвиток мови дітей дошкільного віку».

Наша кафедра працює зараз і працюватиме в наступному році над підручником з дошкільної педагогіки для педагогічних вузів, який за планом видавництва «Радянська школа» повинен вийти в 1968 році.

На стаціонарному, вечірньому та заочному відділах нашого факультету навчається біля двох тисяч студентів. Всі вони мають виробничий стаж і, слід сказати, люблять свою майбутню професію, вчаться з задоволенням, поєднують теорію з практикою.

Творчих успіхів вам, друзі, в Новому році!

Доц. О. ЛЕЩЕНКО,
зав. кафедрою дошкільної педагогіки.

За покликом серця

Партія і уряд доручили нам дуже важливу справу — виховання вчителів-дефектологів. Адже вони будуть працювати з учнями, які через перенесення різних захворювань не можуть навчатися разом з усіма дітьми.

На факультеті працює велика група викладачів-дефектологів, які беруть активну участь у розробці наукових проблем дефектології, пишуть підручники і посібники для спеціальної школи. Так, незабаром має вийти з друку збірник «Питання дефектології».

Разом із заочниками на факультеті навчається 1123 студенти. В цьому навчальному році на факультет вступило багато студентів з виробничим стажем. До навчання вони ставляться з твердим волею. Є підстави сподіватися, що з них будуть хороші вчителі-дефектологи.

Вітаючи студентів, викладачів з Новим 1965 роком, хочеться побажати їм великих успіхів у навчанні і роботі, творчих поривів. Завжди пам'ятайте слова О. М. Горького, сказані на Всеросійському з'їзді дефектологів: «Більше багатосторонності духу і влешненості, що взяте діло буде виконано. Будучи знайомий з вашою роботою, скажу чесно, не перебільшуючи, що це — героїчна праця».

Успіхів вам, дорогі друзі, у робочій праці!

К. ТУРЧИНСЬКА,
декан дефектологічного факультету.

На порозі Нового, 1965-го...

Хіба не цікаво самим навчитися демонструвати кінофільми!
На фото зафіксовано момент підготовки до екзамену з навчального кіно. Це студенти третього

курсу мовно-літературного факультету Ольга Голик, Світлана Загранична, Таїсія Войнелович. А сьогодні повідомляємо, що дівчата успішно склали цей екзамен.

ПРАЦЮВАТИ РИТМІЧНО, ПО-ДИЛОВОМУ

На мовно-літературному факультеті відбулася організована з ініціатиивою деканату та профбюро виробничих ісправ викладачів, лаборантів та представників студентського активу, присвячена підготовці до зимової екзаменаційно-залікової сесії.

Як повідомив декан факультету доц. А. Дегтялюк, це важливе питання перебувало і перебуває в центрі уваги Вченої ради, кафедр, громадських організацій з самого початку навчального року.

Протягом першої декади січня будуть наповнені спеціалізовані студентів-заочників. Крім того, екзаменаційна сесія буде серйозною перевіркою знань усіх студентів стаціонарного відділу, зокрема й студентів IV-х курсів, які перебувають на річній педагогічній практиці.

Із цього навчального року екзамен проходять за складних умов, адже ж студенти різних курсів працюють за декількома навчальними планами, які до того ж протягом 4—5 років перебувають студента в інституті «оброствають» різноманітними інструкціями, додатками, директивами. Студенти надзвичайно перевантажені, адже ж замість 19 тижнів у зв'язку з сільськогосподарськими роботами ми повинні виконати навчальний план протягом 12—13 тижнів.

Ущільнення часу, відведеного на період складання екзаменів, примусило здійснити ряд заходів: на окремих курсах екзамені будуть прийняті достроково або перенесені на наступні семестри, заліки повинні бути виславлені на основі роботи студента під час практичних і семінарських занять за 7—8 днів до початку екзаменів.

Важливу роль у підготовці студентів до екзаменів мають відіграти консультації як групові, так і індивідуальні. Мало застосовують викладачі таку форму перевірки знань і допомоги студентам, як коллоквиуми. Не все ще створено в справі організації нормальних умов

для самостійної роботи кожного студента. Забезпечити літературою студентів, запропонувати викладачам і аспірантам повернути в найближчі 2—3 дні взяті книги — таке невідкладне завдання кожного працівника кабінету.

Нам потрібна не компанійщина, а повсякденна систематична, ритмічна нормальна робота, скерована на те, щоб екзамені зустріли у всеозброєнні. Такою була головна думка, що підносилася всіма товаришами (П. Волгинський, М. Терещенко, А. Деркач, Б. Страхов, О. Юсов, Т. Баймут), які взяли участь в обговоренні цього питання.
П. ХРОПКО.

ЧУЙНІСТЬ

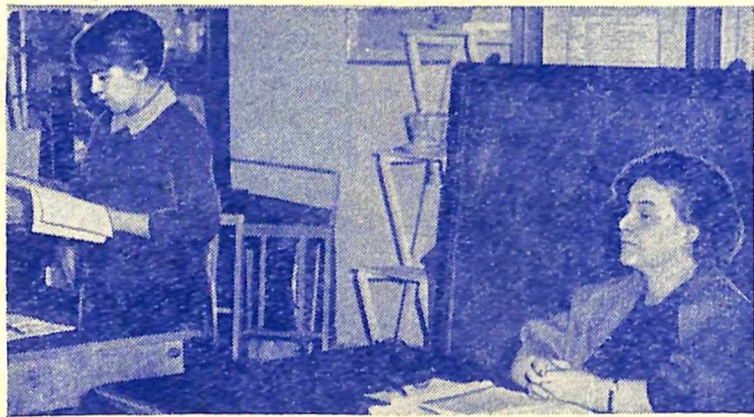
Ми, студенти п'ятого курсу вечірнього відділу, особливо гостро відчуваємо цей час. Небагато часу залишилось до державних екзаменів, а ще скільки діла треба зробити. На нас чекають семестрові екзамені і заліки, курсові роботи, спецсемінари. До цього ж додаємо нашу роботу в дитячих садках, школах, на виробництві. Але як радісно, коли приходимо ввечері в інститут і знаємо, що відчуємо підтримку і допомогу з боку викладачів! Ми й хочемо сказати кілька слів про викладача дошкільної пе-

дагогіки Тетяну Вікторівну Венденську.

Працює вона з нами з другого курсу: читала лекції з дошкільної педагогіки, керувала курсовими роботами, а зараз веде спецсемінари. Нам, виробничникам, особливо приємні зустрічі з нею — людиною з чуйною, широкою душею, з справжнім педагогічним тактом. Вона завжди у скрутні хвилини приходить на допомогу студентам.

З Новим роком Вас, шановна Тетяно Вікторівно!

Ф. ПРОХ, Л. ТАБАКМАН, А. РЕМЕЗОВСЬКА.

НЕ ГАСНИ, ВОГНИКУ!

Ініціатор і організатор «голубого вогника» Олег Гриценюк хвилювався: чи вдасться вечір, чи сподобається гостям, адже це вперше в інституті...

Лине музика, кружляють в танці пари, нудьгуєтих немає; обличчя щемінені, всі веселі, збуджені.

Рая Макаренко та Ніна Осипова подають гарячий кофе.

— Сладко? — запитують дівчата, і у відповідь всюди чують одне:

— Дуже сладко.

А тим часом О. Гриценюк знайомить присутніх з гостями, що

★ ★ ФОРУМ ПСИХОЛОГІВ

15—18 грудня в Києві, зокрема в нашому інституті, проходила республіканська психологічна конференція, організована Міністерством освіти УРСР, Українським відділенням Товариства психологів та Інститутом психології УРСР. В ній брали участь визначні вчені нашої республіки, Москви, Ленінграда, Мінська, Єревана, Тбілісі та інших міст нашої країни. Всього на форум прибуло близько 200 делегатів. Серед почесних гостей на конференції були посланці з Болгарії, НДР, Угорщини, Чехословаччини та Югославії.

Пленарне засідання відкрила міністр освіти А. Бондар. Першим з доповіді «Про психологічні основи підвищення виховної ефективності навчання» виступив проф. Г. Коотік.

На пленарному засіданні були заслухані доповіді П. Зінченка «Дослідження з психологічних питань оптимізації шкільного навчан-

ня», Д. Елькіна — «Особливості сприйняття часу та їх роль у навчальній і виробничій діяльності», О. Запорожця — «Проблема психічного розвитку і виховання дітей дошкільного віку», А. Смирнова — «Дослідження взаємозв'язків у галузі пам'яті».

Дальша робота конференції провадилася по секціях загальної психології, психології праці та трудового навчання, психології виховання, вікової психології, психології фізичного виховання та спорту, спеціальної психології. На секціях було заслухано близько 290 доповідей.

Конференція пройшла під знаком високої активності та діловитості і привернула увагу кін педагогічної громадськості та викладачів вузів Києва. Вона внесла значний вклад у розвиток радянської психологічної науки.

В. СОЛОВІЄНКО.

ПОЗНАЙОМТЕСЯ З НИМ, ДРУЗІ!

Йому було двадцять вісім. Мабуть, жорстко гусінню подавлялася зозуля, відлічуючи літа... В цьому місяці минув рік, як зупинилося мужне і безкомпромісне серце справжнього українського поета Василя Андрійовича Симоненка. По-батькові я називаю його майже умовно, бо за життя він був невдоволюю простістю, ненавидячою титули і ранги людиною, чесним, відданим комуністом і, незважаючи на молодість, добрим порадником. Напевне, отаким він і залишиться у пам'яті тих, хто мав щасливу нагоду бодай раз зустрітись з ним...

Його поява в літературі схожа з короткою всеосяйною блискавицею, після якої устаюється жадана оздоровлююча атмосфера. Вже вихід першої книжки «Тиша і грім» викликав широкий резонанс у літературному процесі республіки. Симоненка читали, про Симо-

ненка заговорили і спеціалісти, і рядові аматори. Розкозжень не було: сформувалася розумний, талановитий поет. А потім у періодиці почали друкуватися прозові твори В. Симоненка — новели. Не зайве сказати, що й тут Василь зарекомендував себе зрілим, даровитим умільцем. Перегорніть журнали «Зміна» і «Дніпро», зверніться до «Літературної України» — і ви переконаєтеся в цьому.

Визнання і спокусниця-слава не послабили суворой вимогливості поета до своєї роботи. Він сумлінно, з повною віддачею духовних і фізичних зусиль плугатарював на безвіддільній перелозі Поезії. Взв'язав за вірець та поєднавши в собі кращі якості вогневіної, ніжної і злої музи великого Тараса, В. Симоненко створив самобутні, високохудожні вірші, які по-новому вражають нас і силою почуття, і пластикою образотворення, і глибиною нуртуною поетичної мислі.

Слава буттю і трудареві, таврування фальші і підлот, гімні національній і загальнолюдській гідності — ось те гучногосея струи, які патхненно і мобілізуюче бриніли в його стривожений лірі.

Нешодавно видавництво «Молодь» випустило нову збірку поезій «Земне тяжіння». Її автор — Василь Симоненко. То ж познайомтеся з ним, друзі, почитайте його вірші, пірніть у розбурхану стихію його невіддільної приєстрасті, і ви теж не залишитеся байдужими.

В. ЯКІМЕНКО.

прибули на «вогник», — студентами театрального інституту, працівниками російського драматичного театру, студії театрального мистецтва. Вони і розповідають про свою роботу, виконують цікаві номери. У відповідь довго не стихають оплески.

І знов музика, танці, які змінюються виступами гостей. Випуєтчик нашого інституту Георг Толстихін виконує кілька дотепних мімічних сцен. А ось з'являється невисокого росту юнак. Це Валерій Кратохвіль. Його власні вірші сподобалися присутнім. І знову танці, пісні, виступи студентів і гостей...

Студентський «вогник», організований студентами дефектологічного факультету, пройшов успішно. І хоч це була перша ластівка в інституті, сподіваємось, що вона принесе весну.

То ж не гасни, вогнику!

І. ГОРБАЧ.

В ОДИН АБЗАЦ

Відбулися партійні збори загальношкільного факультету з питання підготовки до екзаменаційної сесії. Після доповіді декана факультету доц. М. Шкіля з розповіддю про свою роботу виступили викладачі Ю. Полудненко, М. Горлач, М. Козинець, П. Орлик, В. Николаєнко, Д. Шутенко, студенти В. Сірокомський, В. Кошман. Збори прийняли розгорнуте рішення, спрямоване на покращення ідейно-виховної і навчальної роботи в час екзаменаційної сесії.

24 грудня відбулася читачка конференція студентів і викладачів разом з представниками спілки письменників України. Тема конференції: «Образ сучасника в літературі». Її відкрив вступним словом проф. Ю. Кобилецький. В обговоренні творів сучасних українських письменників взяли участь студенти Велриняк, Матіас, Лета, викладач Орлик. Потім виступив письменник В. Собко, який розповів про свою роботу над п'єсою «Київський зошит», поділився планами на майбутнє.

Вторгня Ніч

Олександр БОРОВКО

Вечірній роздум

Я у пахоцях трав,
Тут душа відчуває кризь вітру,
Чому князь Святослав,
Що під небом із воями спаг,
Од Русі одвертав печенігів.
Рідний подих землі,
Як тебе коло серця не буде,—
Знай, бездомно зотлів,
Або світом зажурено блудниш.
День од спеки зомлів,
Свіжість рос його завтра
розбудить...
Я з своєї землі
Долечу до вас, космоу люди!

«Руса коса до пояса...»
(Народна пісня).

Ніні

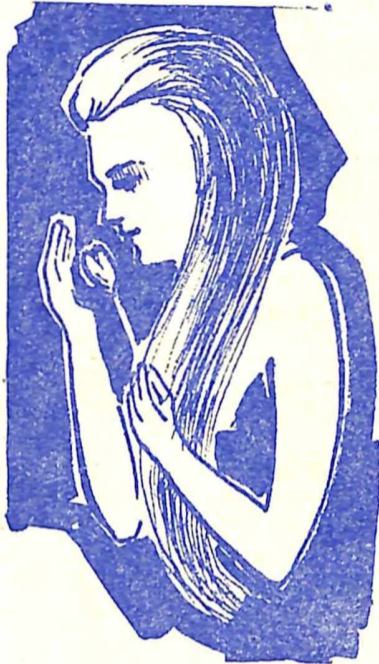
Хмарка кропить і не кропить
Шипром літа у лице.
Ген начос копичі робить
Гейстер дзьобом-гребінцем,
Різних зачісок прийшлося
Зустрічати у дівчат...
В тебе Мавки пишні коси,
Миті в лагідних дощах.
Хтось начос куйовдить модний.
Я в твою косу товсту,
Що як в пісні у народній,
Свою долю заплету.

Володимир ЯВОРЕНКО

Дід Кируша

Тихим голубом сизокрилим
Для людей ви завжди були,
Тож і звали вас не Кирилом,
А Кирушею нарекли.
Добре знають, де жив Кируша,
І безвусі ще, і старі.
Не тому, що висока груша
Розгіллячилась при дворі,
А тому, що Кирило хутко,
Мов на завид рокам своїм,
Вифуговував рами й лутки
І вози, як травневий грім.
Ще й сьогодні я чую в тиші,
Як лунає дитинства гук,

Являться з шепотів шовкових,
З акордів грому виринать.
Питальні знаки, як підкови,
В окличні знаки розгинать.
Коли світить, то лиш яскраво,
І сили в діло загнудать.
Себе в костер дзвінкої слави
По оберемку підкидять.

Василь ЧУХЛІБ

МІНІАТЮРИ

Два клени

Дві насіннини упали в землю —
одна на вітрі, а друга в затінку.
Пружні росточки пробили стелю і
вийшли до світла.

Бачу тепер два клени. Один ви-
сокий, стрункий, дужий, вітер ла-
має об нього крила: здолати не
може. Другий — тендітний, мнр-
шаволистий.

...Один весь час змагається з
вітром, зміцнів на бурях; другий
кохався собі в затінку, тепер хи-
ріє.

Скрипка

Для нього залом була вулиця,
а сценою — трухлявий ганок, а
слухачами — всі прохожі.

Незрячі очі звернені до неба,
смичок тремтить у руках болючим
первом.

Я слухав скрипку, яка

не мала ані ноти фальші.
А в тарілку падали дрібні мо-
нети, наче дрібки солі на відкриту
рану...

Зоряна криниця

Цямрина обросла зеленим мо-
хом, з глибини віє холодом, а в
круглому дзеркалі зорі тремтять.

Шовечора сюди приходять двоє.
Скрипить журавель, і старе відро,
наповнене зірчаною водою, поволі
пливе вгору.

— Пий,— припрошує юнак дів-
чину, і вона схилиється над відром.

— У тебе на губах зірка! — ви-
гукує він.— Дай, я зніму. І

припадає вугтами до палаючих губ.

— Тепер ти пий.

Юнак п'є довго і смачно.

— О, і в тебе на губах зорі! —

плеще в долоні дівчина.

І лине до нього.

А криниця бездонна. Як небо...

Ітерна РІЗОЛЬ

Мальчишки-ребятишки

Ладушки-ладушки,
Солнышко в окошке
Детку поманило,
Дальше укатило.
Ладушки-ладушки,
Мы оденем крошку,
Выйдем в сад погулять,
Будем солнце догонять.

Раздайся, народ,
Лешик маленький идет,
На зеленую дорожку

Первый раз он ставит ножку.
Шаг один, шаг второй —
Он шагает как большой.

По дорожке мчится вскачь
Мой упругий звонкий мяч.
Как ударю я ногой,
Мяч мой вверх летит стрелой.
Я об стенку мячик бью,
И опять его ловлю.
Раз, два, три, четыре, пять —
Буду долго так играть.

Микола ГУМЕНЮК

ЩЕ НІЇ В

Обламалася ніч, розчинивши свій сон,
Впали зорі, мов гуси поранені.
Ранок брив з далюки, впустив сонце з долонь
І воно небосхил обагринило.
Рядном хмар обітерлося небо м'яке,
Роздглянувши костюм фіолетовий.
І розбилось проміння об шибки дзвінке,
Повне сміху, пташиного клетоту.
Зустрічав новий день я у ріднім селі,
Де садами розхристалась вулиця,
Де зі сходу косинкою синьою ліс
До Гуменників лагідно тулиться.
Там, де Мика пісенно тече між отав,
Поїть верби чубаті туманами,
Мій Щенію у серці добром проростав,
І хати в вишнях-яблунях танули.
Так під небом своїм я ішов, хвилювався,
І здавалось, що тополя всміхнулася.
Я дівчини портрет у думках малював,
Що із пісні до мене вернулася.
Вона вийшла з хлібів і спинилась в гаю,
Очі радісно в росах купалися...
Я стрічав край воріт рідну матір свою,
Якій в ніч цю без мене не спалося.

Володимир ЛЕТА

Легенда про Сніжинку

Була собі мила Сніжинка, тен-
дітна, легка, як пушинка. Весела,
неначе дівчина, коли їй сімнадцять
років. Немовби весною людина...
Такою була Сніжинка.

А що вже пестун в залицаннях
старий-престарий шкарбун Вітер
до неї прихильний був знадно! Не
знав він і миті кохання. Лишилась
байдуха Сніжинка, хоч ніс він ві-
трилами квіти з країв недосяжно
далеких.

Та милій не треба годити, коли
вона прагне любити.

А тут вже у небі лелеки брилилі
привітами літа.

І мрія одна її мучить і юній
груди спинає — їй сниться все
Квітка літа, її вона ніжно кохає.
А хто допоможе, розрає?..

А тут біля неї зористо, зелено,
яскраво, барвисто, в веселковім
платті й намисті дівчина ішла і спі-
вала... Сніжинка її запитала:

— Ти хто, чарівнице зелена?..

— Я? Ти запитуєш, хто я?.. А

між тим всі мене виглядають.
Довкола усі мене знають... Будь
ласка, Весна я. Що далі? Служи-
ти чим зможу, Сніжинко?

— Допоможи мені, рідна, бо
згорю я ні за що... Покохала я вір-
но червону Квітку... літа...

І зітхнула Весна зорекою:

— Бідна ти, бідна...

— Ні, я щаслива,— заперечила
ніжно Сніжинка.— Лиш поможи мені,
Весно, зустрітися з Квіткою
літа...

— Ти про Тюльпана говориш?
Бідна ти, бідна...

— Ні, я не бідна... Я, Весно,
безмежно щаслива... Люблю я, і
цього багатства мені стачить на-

віль з лихвою... Чарівнице-Весно,
як хочеш, то я поділюсь і з тобою.
Приникла Весна...

— Добре, слухай... Тобі я влаш-
тую цю зустріч... Та знай лиш од-
не, білолиця, ти вмреш... Ти заги-
неш, Сніжинко, як тільки...

— О Весно!.. Не можеш ти зна-
ти... З коханням я вік не загину...
Я вічно буду кохати... Я з Квіткою
буду щаслива...

...І лялась щирих слів щедра
злива.

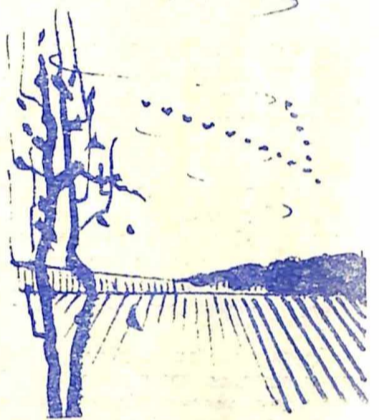
— Ну, добре,— Весна відступила.— Я бачу, тебе не сконати. Ти
любиш, і це найпрекрасніш. Він
теж буде вірно кохати... Лиш раз
вже в останнє послухай... Від тебе
не лишиться й духу... Загинеш, Сні-
жинко, улітку, зустрінувши...

— Квітку! Квітку! — заплеска-
ла в білі долоні, аж їй зарожеві-
лись скроні.

Василь МЕМРУК

ОСІНЬ

Київські дощі золотолісті
Відшуміли. Вивітрились роси.
В парках клени шепчуться безлісті,
У берізок порідали коси.
Трохи сумно стало мені, друзі,
Проводжати в цю туманну просинь
Золотом залиту всю в окрузі
Київську студентську п'яту осінь.
Вже не зможем більше серед пар
В ботанічний сад удвох тікати.
І п'янки, пахучі його чарми
Не руками — прямо серцем брати.
Скоро перли осені шовкові
Ніжно вкряє паморозь зимова.
Загуляє вітер по діброві
І скінчиться ця пора чудова.

Михайло КЛИМЧУК

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ВБІВЧА ДИСЕРТАЦІЯ

Кому на радість, а кому на горе
Три літа прів в публічній тиші.
Про труд його давно вже
не говорять,
Лиш наслідок —
архівні дохнуть миші.

ПІДПІЛЬНИЙ ПОЕТ

Я пишу для себе (і це — секрет)
Панегірики, триптихи... снів...
Як умру, прочитайте мій сонет:
«Так помирають генії!»

СОНЦЕ Й ЦВІЛЬ

— І я цвіту,— пишалась Цвіль.
Та встало Сонце: «Геть відійди!»
Бо я лиш той плекаю цвіт,
Що у жнива приносить плід».

...Замаяло сонце у небі. Весна
теплотою дихнула. Сніжинка від
щасного болю полегшено раптом
зітхнула. І раптом дівчина десь
зникла. Узаявшись в боки, стало
Літо. І стали усюди квіти!

...І зустріч таки відбулася. На
червоній Квітці тюльпана, на чер-
воній Квітці літа брилила роса ко-
хання, для нього, для нього одного,
вбираючи відблиски світла. З усіх
найсвітліших найсвітлі.

Була та роса — Сніжинка.

Художнє оформлення газети
М. ГУМЕНЮКА, фото — Ю. КА-
БАНЧЕНКА.

Редактор П. ХРОПКО.